

Jūti?

Es apstājos. Es zinu, ka virs manas haosa pārņemtās galvas mirdz simtiem brīnumsviecīšu.. un metāliski mirguļojoši sāk krist pelni, lēni, rāmi. Jūti? Tur jau tas nāk - miers.

Es sajūtu brīnumsviecīšu smaržu, es jūtu.. Tas lēnām piesnieg.. unikālas pārslīņas traucas man sejā.

Es redzu.. redzu baltas sveces koka namiņu, baltajās, svaigi krāsotajās loga rūtīs. Es redzu baltus sveķus plūstam pāri ziemas kristāla vaigam.. Redzi? Redzi rūķi, klusām pielavāmies un uzvijam pasakainas leduspuķes?

Tā rozīgā, neredzamā ziemeļblāzma - tā, kas pavada pilsētu naksnīgās gaismas un krāsainās spuldzītes veikalu skatlogos. Es sajūtu, tā mani apvij kā vīnstīgas senus mūrus. Es sajūtu, sniegs mani ieskauj, kā televīzijas torni plūdu laikā. Tu arī jūti? Nesteidzīgs pāri tiltam pārbrauc vilciens, biezie gubu mākoņi, kurus tas aiz sevis atstāj, saplūst ar sniega veidoto miriādi.

Redzi mežus, kuri solījās nomainīt krāsu, vien ziemai pie namdurvīm klauvējot? Redzi baltus stumbrus? Redzi? Redzi biezu rudens atstātu lapu slāni.. Redzi ragavu atstātās pēdas, kas kā slīdes traucas pretim pasteļtoņu saulrietam... Kas mirguļojošu pļavu viscaur baltu caurvij, gar pastkasti, kur lāstekās atmirdz apgāzti saules stariņi. Gar vecu lauku māju, kur ceļiem top gals.

Es stāvu.. Tik iedomājies, kas notiks, ja speršu soli... Ja atpakaļ, ja divus, trīs, duci. Mana basā pēda ieslīd sniegā, es streipuļoju beznozīmīgos apļos, es griežos līdz sīkajiem brīnumiņiem. Tu taču nojaut, ka kritīšu? Jā, bet es zinu, ka manu pakausi sagaidīs vismīkstākais spilvens.

Ja uzkāpšu uz biezā ledus, ko upe straumēm kā sīkas, cukurotas saliņas, stumj pretim jūrai.

Kas tā sitas pret maniem ceļiem? Vai tās vārpas salā iebalzamētas? Kas tā par smaržu? Vai tā piparmētra manā tējas tasē?

Tev paliek auksti, tik daudz es zinu.. nāc! Es zinu, kur silts. Skriesim cauri apsnigušām takām, triksimies cauri smalkiem krūmu zariņiem, tur - jau pavisam drīz! Ieelposim šo tik nesaprasto, neparasto atmosfēru, tik burvīgu, tik neskartu. Aizvērsim acis un sajūtīsim Visuma tumsu, sajūtīsim pēkšņu gaismu un tūkstošiem meteorītu, kas fascinējoši izgaist pie planētu milzīgajiem gredzeniem. Nāc.. jau tik tuvu... Te silts!

Silts, skatoties bērnu un viņu vecāku priekpilnajās sejās, jūtot gandarījumu par uzcelto sniegavīru. Izlienot cauri sniegotajām alām.. jūti? Paskaties, kā acis tev šaudās, paskat, kā visskaistāko ledus piļu masti perspektīvā saritinās bezgalīgās spirālēs. Es arī sarkstu līdzās bērnu sārtajiem vaigiem, smaidu līdzās smiekliem no kalna puses.

Nebaidies, kaut es arī ļoti baidos. Baidos izelpot par daudz, ka neizkūst. Baidos sabradāt pēdas sniegā, baidos nepacelt dūrainīti atstāto.. izkustināt putniņu uz šūpojošā zara.

Baidos neiederēties tik pasakainā idillē. Nāc - iesim.. bērni mums rādīs... Nebaidies, un es arī vairs nebaidīšos!